

maa oprigtigt erkjende, at mit Kendskab til Sagen er saa ufuldstændig, at der ikke vil kunne bygges Stort derpaa, men ikke desto mindre troer jeg, at jeg endda med Lethed kan paatage mig at bekræfte hvad der sagt i Anmærkningerne. Derved troer jeg ikke egentlig vilde risikeres Noget, thi der er kun sagt, at man ikke endnu har kunnet gjøre Forandring, fordi Sagen staaer hen som ikke tilendebragt, og dertil er saa søiet de Ord: „Dovrigt er Sagen om denne nu saavidt fremmet, at der tør gjøres Regning paa, at Forarbejderne til dens Afgjørelse vilde være slüttede inden Udfast til et Budget for Lærestalten næste Gang skal forelægges“. En saadan Uttring troer jeg, at man uden Fare kan give sin Bekræftelse, men jeg tilstaaer, at jeg ogsaa derfor finder, at den ikke indeholder nogen synderlig Garanti. Det, som maaskee vil være mere, og som jeg kan give, det er et Tilfagn om, at det skal være mig magtpaaliggende at gjøre hvad der staaer i min Magt for at faae Sagen fremmet, og at jeg haaber, det skal kunne lede til, at Sagen bliver sluttet, inden Rigsdagen næste Gang kommer sammen.

Winther: Jeg kan slet ikke erkjende, at den Indvending, der er fremkommen fra Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 2den Valgfreds (N. Hage) mod mit Forslag, er begrundet. Han meente, at det ikke var vel overveiet. Det er dog et Forslag, der er overveiet ifjor og dengang er fremskillet og uddisket af Ordføreren for Finantsudvalget, og det vigtige Hensyn, som han meente burde tages, for denne Sag afgjordes, er efter min Anskuelse ikke taget saaledes, som det burde være skeet, og jeg maa dog vel mene, at det maa staae ethvert Medlem frit for at stille sine Forslag efter den Overbeviisning, han kan faae ved at læse Sagerne igennem. Om der saa ere nogle store Wiismand her i Salen, der mene, at et eller andet Forslag ikke er tilstrækkeligt overveiet, men som forøvrigt maaskee slet ikke have gjort sig videre Uleilighed med at see et saadant enkelt Punkt igennem, det er jo en ganske anden Sag; det bør ikke have nogen bestemmende Indflydelse paa andre Rigsdagsmænd, og det bør ikke forhindre dem fra at stille deres Forslag, naar de troe, at det er

deres Pligt at stille dem. Jeg paastaar, at dette oekonomiske Forhold ikke er tilstrækkeligt overveiet, og jeg skal dog sørge for, at det kan blive tydeliggjort paa et andet Sted, da det er for vidtløftigt her at indlade sig paa at læse denne Betænkning op. Naar den ærede Rigsdagsmand for Vestsø Amts 3die Valgfreds (Hammerich) gjorde opmærksom paa den store Fare, der vilde være forbunden med Sammensmeltningen af Bibliothekerne, saa viser det, at han er i Modstrid med denne sagkyndige Kommission; den gjør netop opmærksom paa, at Faren for at miste de kostbareste Skrifter er lige stor, enten Bibliothekerne ere samlede eller ikke; thi af de kostbareste uerstattelige Skrifter findes der kun eet Exemplar. Jeg maa tvovrigt med Hensyn til den ærede Ministers Uttringer gjøre opmærksom paa, at dersom han troer, at jeg har draget de tre Mænds Competence i Tvivl, saa har han ikke hørt mine Ord rigtigt. Jeg begyndte jo med fuldkommen at anerkjende deres Competence i det reent videnskabelige Spørgsmaal, og havde blot ønsket, at der ogsaa var kommet Mænd til, som mere havde seet Sagen fra et oekonomisk Standpunkt, og jeg troer, at denne Sag ikke bør endes, uden at dette er skeet. Jeg kan af den Grund, i min Overbeviisning om det Velbegrundede i Forslaget, aldeles ikke indlade mig paa at tage det tilbage.

Hammerich: Jeg kan fatte mig kort. Den ærede Kultusminister har igunden allerede sagt, hvad jeg vilde sige, og han har navnlig gjort opmærksom paa, at, naar den ærede Rigsdagsmand for Holbø Amt 2den Valgfreds (Tscherning) talte om brandfrie Hvalvinger, saa findes der slet ikke saadanne brandfrie Hvalvinger, saaledes som Comiteens Betænkning udviser. Det er talt her om Wiismand og Wiisdom; jeg maa tilstaae, at jeg ikke forstaaer, hvorledes man kan beregne Wiisdommen efter Tremærker. Der er videre talt om, at de vigtigste haandskrevne Sager kunde henvises til Kælderne, men jeg er bange for, at der saa ikke vilde blive nogen Brug for dem, og at det vilde gaae med dem som det nu for Diebliffet gaar i en Deel af det kongelige Universitets Bibliothek, hvor jeg selv ved høilys